

EL POU DE LES GOGES

TOT el que és voltat de llegenda i misteri atrau l'atenció de la gent, i així fou com el Pou de les Goges ens cridà l'atenció a nosaltres. Havíem sentit molts comentaris sobre el pou i també ens n'havien explicat algunes llegendes.

Diuen que fa anys, hi varen trobar negat un home, misteriosament; ens han dit també, que un pi que tallaren uns llenyataires, que treballaven per aquells indrets, els caigué dintre el pou i va desaparèixer; altres expliquen que hi ha un xuclador; que han intentat buidar-lo algunes vegades i que no s'ha mogut ni un pam del seu nivell normal, etc.... tots aquests enraonaments varen donar-nos suficient motiu per anar a visitar-lo.

Per alguns fou de decepció; per altres d'admiració, ja que cada u se'n portava feta una idea; algú s'imaginava veure un pou amb curriola i tot. En fi, el Pou de les Goges, no és més que una petita gorga en mig d'un rierot que baixa del costat de Romanyà i que en ajuntar-se amb altres recs formen la riera de Salenys. Al pou s'hi baixa, seguint la carretera de la font de Panedes que es deixa, als 5 ó 6 minuts de caminar, per un corriol poc fressat que hi porta molt a prop.

Intrigats com estàvem, desitjàvem saber tot el que poguessim sobre el pou, amb un lligabosc i una pedra lligada al capdavall, vàrem midar-ne la fondària que no passà dels quatre metres i mig aproximadament; l'aigua era fosca, ja que en aquella hora del matí el sol no havia pogut treure el cap pel mig dels arbres. Amb tot i això, dos intrèpids, dos valents, o millor dit un valent i una valenta, sigui dit amb honor, varen banyar-s'hi sense cap mena de por.

Els companys, que no es banyaven, volien atemoritzar-los dient que sortiria una Goja de llarga cabellera i els estiraria pels peus, i, també, que l'aigua estava infestada de serps, etc....

El més bonic que té el Pou de les Goges, almenys així ho crec jo, és la llegenda popular que també ens explica el senyor Rafael Mas Ripoll, en el seu llibre titulat «Coses de Llagostera». Heus-la ací:

«Conten que allà al cim, en un puig prop del poblet assolellat, un pastor tenia la seva jaça.

Alguna nit, mentre vigilava la ramada que pasturava sota la pàl·lida claror de la lluna, havia vist allà lluny, vers el gorg de la vall, la visió encisadora de les dones d'aigua. I tingué un desig: posseir-ne una.

I ho intentà més d'un cop; i, tossut repetia la prova.